

Đánh Trống Cầm

Sau một thời gian làm mỗ, Xiển lại phải làm đầy tớ hầu điều tráp cho lão chánh tổng. Một lần, lão chánh tổng đi chơi xa, Xiển theo hầu.

Khi đến làng nọ thấy có một cái trống mặt to bằng cái nong, hai thầy trò lấy làm lạ quá, vào xem. Có tới mười người khách qua đường cũng đang bàn tán về cái trống đó, trên tang trống có đề mấy chữ: "trống cầm", nên chả ai dám lại gần. Bỗng Xiển lớn tiếng:

- Có ai dám đồ tôi đánh cái trống cầm này không nào?

Một người cười:

- Đến cô tổ nhà anh sống lại cũng không dám đụng đến nữa là anh.

Xiển một hai cam đoan là đánh được, không sợ gì cả. Trong số đó có một người buôn bán giàu có, trong túi sẵn tiền, cho là Xiển khoác lác, ngứa tai lắm, bảo:

- Anh đánh được đủ ba hồi chín tiếng tôi sẽ cho anh năm chục quan tiền!

Xiển nói:

- Năm chục chả bỏ, ít ra cũng phải một trăm.

Người kia bằng lòng, bảo:

- Được, anh không làm được đúng như lời nói, thì phải ở cơm không cho tôi mười năm.

Hai bên làm giầu giao kèo, có một người đứng tên làm chứng.

Xiển bắc thang, vác dùi treo lên, dang thẳng cánh nện đủ ba hồi chín tiếng. Trống kêu, vang cả tai, nhúc cả óc. Vài ba người nhút nhát, sợ liên lụy, vội tháo lui. Chiều theo giao kèo, Xiển bắt người kia phải giao đủ số tiền.

Nghe trống đánh bất thình lình, dân làng kinh ngạc, lũ lượt kéo nhau ra đông như hội. Lý trưởng, tay cầm hèo, len qua đám đông, khệnh khạng bước vào đền quát tháo ầm ĩ. Xiển ra trước mặt lý trưởng vái chào rồi gãi đầu gãi tai nói:

- Dạ trình ông, tôi là khách qua đường, thấy cảnh làng ta trù phú, thấy đền ta linh thiêng, nên có năm chục quan tiền trước để hầu thánh sau hầu làng. Nhưng vì không biết làm thế nào gặp ông cùng tất cả dân làng được, buộc lòng phải đánh vài hồi trống, xin các ông đánh chữ đại xá cho.

Thấy có món tiền lớn, lý trưởng cùng hội đồng chức sắc thích quá, bàn nhau hãy trích ngày ra mười quan làm bữa chén đãi ông khách hảo tâm.